

skjelne dem fra Udkastets „Embedsmænd“, og som man derfor har givet Navnet „Betjente“. Jeg maa tilstaae, at jeg, ved at gennemgaae Listen over dem, som ere kongelige Embedsmænd, og dem, som kun ere Betjente, ikke har kunnet finde nogensomhelst god eller gyldig Grund til at drage en saadan Grændse. Der ere Mængdebige, som ikke beklæde vigtigere Poster end Andre, og som ere blevne henførte til Betjentesstanden, imedens de Andre i samme Stilling ere blevne Embedsmænd. (David: Anfør Exempler.) Man vil have Exempler. Nu vel f. Ex. Soldassistentene. Der ere en Deel af disse, som ere kongelig udnævnte, som ere aldeles at betragte som Embedsmænd, og som vilde føle sig meget fornærmede, om man vilde kalde dem Betjente, og derimod er der en stor Deel andre Soldassistenten, som ikke ere det. Fremdeles kan jeg anføre Exempler fra den geistlige Stand; ved vore Kirker i Kjøbenhavn ere der meget fortreffelige Mænd, som staae i en Stilling, som man kalder Kirkebetjente, Klokkere, Gravere osv., og som i ingen Henseende adskille sig fra Andre, som ikke beklæde høiere Poster, og som henføres til Embedsmænd. Jeg kunde fremdeles hente lignende Exempler fra hele Skolelærerstanden osv., men jeg skal indskrænke mig til det Anførte; thi jeg troer vistnok, at man ved at gennemgaae Listen der vil finde tilstrækkelig Bekræftelse paa hvad jeg nu har anført. Altsaa det er en Forskjel, som jeg ikke kan antage for at fortjene megen Sympathi, og som der ialtfald synes mig, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at indføre i Lovgivningen, naar den hidtil har været ude af Loven; men, mine Herrer, hvad der nu gjør Antagelsen af denne mere vanskelig, det er, at der gives ikke saa faa Bestillinger i Landet, som ikke ere pensionsberettigede og som dog betegnes som

Embedsstillinger i Lovgivningen. Udvalget har allerede i Betænkningen anført, at Sagførerne stode i en saadan Stilling, at de i selve Lovgivningen vare betragtede som Embedsmænd. Jeg maa her til føie, at det i mine Dine er en af de største Inconseqventser, som den tidligere Regjering har begaaet, at den endnu ikke har gjort Sagførerne pensionsberettigede; thi efter de Grundsetninger, som dengang vare gjældende, og efterat Regjeringen selv havde anerkjendt, at i mængfoldige Maader maatte Sagførerne betragtes som kongelige Embedsmænd, saa synes mig, at det er den største Inconseqvents, som der kan tænkes, at Regjeringen ikke ogsaa har givet dem den samme Pensionsberettigelse, som forøvrigt har været uadskillelig forbunden med Embedsstanden, og derfor antager jeg ogsaa, at, dersom man i det Hele taget havde tænkt sig at blive staaende ved det gamle System, da havde man ogsaa her maattet optage Sagførerne. Jeg troer imidlertid, at den rigtige Vej at gaae, er netop den modsatte og sige, at det Forhold, hvori de paagjældende Embedsmænd hidtil have staaet, skal hæves. (Ja.) Det er ikke alene Sagførerne, hvorom dette gjælder, men ogsaa f. Ex. om Landmaalere og Landinspektører, der ved en Placat af Marts 1812 udtryffeligt ere udnævnte til kongelige Embedsmænd. Naar der altsaa staaer i Sen, at „enhver kongelig udnævnt, af Staten eller en Commune, lønnet Embedsmænd, som affediges formedelst Alderdom eller Svagelighed, eller anden ham utilregnelig Marsag, er berettiget til Pension“, saa gaaer det dog virkelig ikke an, at indføre en Klasse af Bestillingsmænd, som selve Lovgivningen har anseet som Betjente, fordi de ikke ere pensionsberettigede.